

Els bisbes parlen de la vida cristiana en temps de Quaresma

Dv, 26/02/2021 per Catalunya Religió

([GIEC](#)) Els bisbes de Catalunya centren els seus escrits dominicals a parlar d'una Església acollidora, de Jesús, el motor de la nostra pregària, d'acompanyar Jesús i els germans que pateixen, de l'avui de Déu, de la fe posada a prova, de Jesús, el Fill de Déu, de sant Josep, de creure de tot cor, de la transfiguració del Senyor i de '40 dies per la vida'.

L'arquebisbe de Tarragona, **Joan Planellas**, recorda que des de fa unes setmanes que glossa el document publicat el mes passat pels bisbes de Catalunya, [Esperit, cap on guies les nostres Esglésies?](#) Diu que hi constaten com «l'acolliment ha de ser una de les notes característiques de l'Església i dels seus pastors» i que «convé que l'Església es distingeixi per la seva capacitat d'acollida de tota persona, especialment si es troba en dificultats». Afirmar que «acolliment vol dir rebre algú que es presenta, especialment admetre'l a la nostra companyia», que «es tracta d'una actitud humana, no pas exclusiva dels cristians, però que per a nosaltres té unes motivacions profundes» i que «l'acollida no ha de limitar-se a un tret que sigui merament de la comunitat», sinó que «és cada una de les persones, les pedres vives que edifiquen la comunitat, que han de ser acollidores». Recorda que els bisbes afirmen en el seu document que «tothom qui s'acosti o entri a les nostres parròquies i comunitats ha de poder sentir l'escalf del Bon Pastor, que comprèn i coneix les persones que troba o que el venen a trobar», així com que a tots «ha d'arribar l'acolliment de l'Església, mare de misericòrdia». Expressa diverses necessitats d'acollida, com ara «proporcionar espais destinats a trobades de joves per al diàleg i la pregària», «l'acollida d'immigrants promovent la seva integració a la societat», «la cordialitat que ha de mostrar la persona que obre la porta, atén el despatx i el telèfon d'una casa de l'Església» o «l'adopció d'un infant disminuït». Finalment, diu que «amb aquests gestos i accions ens manifestem fills del Pare del cel, perquè, com diu el Salm, «el Senyor escolta el pobre que l'invoca, i el salva de tots els perills» (34,7)».

El **cardenal Joan Josep Omella**, diu que “la Quaresma és un temps privilegiat per caminar cap a Aquell que és font de tot amor”, que “si ens deixem acompanyar per Déu, experimentarem que Ell és sempre al nostre costat”, però que “no podem accedir directament al Pare si no és a través de Jesucrist”, “el mediador i el model de la nostra pregària”. Recorda que “el Senyor va aprendre a resar com els jueus del seu temps”, que “el seu cor estava amarant de la Sagrada Escripura” i que “sovint sent la necessitat d’anar a un lloc apartat a pregar”. Afirmar que “la pregària és el motor de la vida de Crist”, que “abans de prendre una decisió important, Jesús la consultava amb el seu Pare”, que “el Senyor prega també quan descobreix amb alegria que Déu estima entranyablement els més pobres” i que “Jesús prega davant les situacions difícils, en els moments de dubte i incertesa”. Afirmar també que “quan sent al cor una tristesa profunda, Crist demana ajuda al seu Pare” i que “fins i tot, les darreres paraules de Jesús abans de morir són paraules dels salms”. Expressa que “pregar és posar-se en les mans de Déu amb tota confiança, com els nens en braços dels seus pares”. Finalment, implora que “en aquests dies de Quaresma sapiguem demanar al Senyor: ensenya’m a pregar” i diu que “a partir de llavors Jesús es convertirà, com per als seus primers deixebles, en el nostre mestre de pregària”.

L’arquebisbe d’Urgell, **Joan Enric Vives**, diu que “viure la Quaresma en dies de pandèmia reclama acompanyar espiritualment el Senyor en els seus sofriments, ja que els està patint en els seus germans, que hem d’acollir nosaltres, com a germans nostres” i que “hem de ser sensibles als patiments sanitaris i materials, psicològics, espirituals i socials que infligeix la pandèmia a la humanitat”. Demana que “acompanyem Jesús en els seus sofriments”, “Ell *“que es va fer no res, fins a prendre la condició d’esclau... s’abaixà, i es féu obedient fins acceptar la mort, i una mort de creu”*”. Recorda que “Jesús va patir de moltes maneres i al llarg de tota la seva vida”, que “va viure les dificultats d’un pobre que *“no té on reposar el cap”*”, que “va patir les temptacions i els dubtes humans”, que “va aprendre amb sofriments a obeir” i que “va patir la soledat, la incomunicació i la incomprensió dels que l’envoltaven”. Recorda també que Jesús “va ser mal vist per les autoritats”, que “el van traïr per diners” i que “va ser injustament condemnat, torturat i clavat a la Creu”. Es pregunta “com va viure el sofriment Jesús, perquè l’imitem” i respon que “amb interioritat i pau”, “amb una única i gran intimitat amb el Pare”, “amb silenci actiu” i “amb solidaritat cap als qui pateixen i els pecadors”. Manifesta que Jesús “pateix amb sentit, ja que dóna valor redemptor al sofriment i la creu” i que “està salvant el món”, sobretot, “amb un gran amor”. Finalment, diu que “podem assumir els nostres propis sofriments i viure’ls com un sacrifici que podem oferir, en els quals podem *“gloriar-nos”*”, que podem “acompanyar amb amor els qui pateixen a prop nostre” i que podem “acompanyar el Senyor, aprenent de la mà de la Mare de Déu, Mare dolorosa, forta i silenciosa al peu de la Creu, perseverant, plena de fe i de confiança en la Resurrecció”.

El bisbe de Sant Feliu de Llobregat, **Agustí Cortés**, demana que visquem la Quaresma “molt conscients de la gran crisi humana de la pandèmia”. Afirmar que “ens hi ajudarà oportunament un missatge que trobem a la Carta als Hebreus”, una carta que “s’adreça a cristians que es veuen exposats a una prova difícil” i en la qual “l’autor, els cita el salm 94(95): “Per això, com diu l’Esperit Sant a l’Escripura: ‘Avui, quan escolteu la seva veu, no enduriu els cors com en el temps de la rebel·lió, el dia de la prova en el desert, quan van posar-me a prova els vostres pares i em temptaren; tot i haver vist les meves obres’”. Manifesta que “l’autor del Salm 94(95) recorda la crisi del poble en ple desert, allí on Déu els havia posat, camí de la llibertat” i que “l’autor de la Carta als Hebreus, segle I,

identifica una crisi semblant en els seus interlocutors, quan estan temptats de queixar-se i protestar davant de persecucions i sofriments”. Expressa que “la humanitat va canviant d’ànim, de voluntat, d’idees i de projectes, mentre que Déu roman” i que “aquest és el fonament últim del gran missatge: “escoltar AVUI la seva veu””. Destaca que això vol dir que Déu “continua parlant i cridant, sigui com sigui la situació que vivim”, que “parla en la situació concreta, en la història, en el moment que vivim, sobretot en el moment de crisi” i que “Ell fa sentir la seva veu esperant-ne resposta”. Finalment, afirma que l’avui de Déu “ha estat un continu creixement d’amor fins a l’extrem”, que les seves obres d’amor són “en l’Èxode l’alliberament de l’esclavitud” i “en temps de la Carta als Hebreus, la seva obra definitiva: el Misteri Pasqual, la vida, mort i resurrecció de Jesucrist” i que “al nostre temps aquest mateix esdeveniment brilla il·luminant el gran “avui” de l’Esperit, per tal que escoltem la seva veu en plena crisi i hi sapiguem respondre”.

El bisbe de Terrassa, **Josep Àngel Saiz**, diu que “anem avançant pel camí de la quaresma, bo i fent experiència de les restriccions i limitacions en el diversos àmbits del nostre dia a dia des de fa més d’un any”, que “comprovem com es fan presents les dificultats, els sofriments i les proves en la nostra vida d’éssers humans i de creients” i que “experimentem que la nostra fe és posada a prova de diferents maneres”. Recorda que “Déu va posar a prova la fe d’Abraham d’una manera més inesperada”: “Li demana que sacrifiqui Isaac, el seu fill únic, el fill de les promeses”. Recorda també que “Abraham confia en Déu, i fins i tot està disposat a sacrificar el seu propi fill i, amb ell, el seu futur, perquè sense aquest fill les promeses de Déu no serviran de res, tot acabaria en un no res” i que “quan arriba el moment, una ordre vinguda de dalt el deté, perquè Déu no vol la mort sinó la vida”. Manifesta que “Déu vol que l’home estigui disposat als sacrificis més grans i no es reservi res quan és ell qui li ho demana” i que “l’amistat amb Déu no cerca els sacrificis humans, sinó que li oferim el millor que tenim: la capacitat d’estimar i de construir un espai d’amor, guiats pel senyor, Déu misericordiós”. Reconeix que “al llarg de la nostra vida ens trobem amb proves, foscos, sofriments, contradiccions”, que “Abraham ens dona exemple d’una confiança total en Déu” i que “el secret es troba en l’abandó total a la providència del Senyor, que, enmig de les vicissituds del món present, no ens abandona, sinó que es manté al costat nostre”. Finalment, diu que també nosaltres “en aquest temps de quaresma, som convidats a fer confiança quan la nostra fe sigui posada a prova”.

El bisbe de Vic, **Romà Casanova**, diu que “la qüestió sobre qui és Jesús és de màxima importància per als cristians”, que “de la seva divinitat depenen la veritat i la profunditat de la seva paraula i de les seves accions” i que “si ens restés solament com un personatge de la història, si la nostra relació amb ell fos només amb un home que ens ha deixat unes bones frases i uns bons exemples, certament que això seria bo per a nosaltres, però ens quedaríem tot just a la perifèria de qui és Jesucrist”. Afirma que “la fe cristiana ens diu que Jesús de Natzaret és el Fill de Déu”, que “Ell és la segona persona de la santíssima Trinitat que es va fer home en el si virginal de Maria” i que “és veritable Déu i veritable home”. Manifesta que “llegint els evangelis i els altres llibres del Nou Testament apareix amb claredat la filiació divina de Jesús”, ja que “la seva relació amb el Pare es fa palesa en molts moments: en la seva concepció virginal, en l’episodi del Nen perdut i trobat al temple, en el baptisme al Jordà, en la seva manera de parlar del Regne de Déu, en els seus miracles, en la seva relació amb Déu, única i confiada”. Demana que ens adonem bé del que diem: “«Jesús», «el Fill»” i que “són inseparables la humanitat i la divinitat”. Finalment, remarca que necessitem Jesús “tal com és, ja que així és per a nosaltres, com ell mateix va dir, *el camí, la veritat i la vida* (Jn 14,6)”, que “en

la seva humanitat (*el camí*), s'ha fet present la plenitud de la divinitat (*la veritat*), perquè en ell nosaltres tinguem la salvació (*la vida*)" i que "en ell, el Fill, nosaltres som fills de Déu".

El bisbe de Tortosa, **Enric Benavent**, recorda que "el passat 8 de desembre, solemnitat de la Immaculada Concepció de la Mare de Déu, el papa Francesc anunciava la celebració d'un any dedicat a sant Josep, recordant que fa 150 anys el beat Pius IX el va declarar Patró de l'Església Catòlica". Comunica que aquests diumenges, desglossarà la seva figura. Diu que els textos evangèlics l'esmenten en poques ocasions, però que "ens ofereixen suficients dades per a comprendre la grandesa de la seua fe i la importància de la seua missió en la Història de la Salvació". Afirmar que "la seua figura resulta propera a la majoria dels cristians que viuen la fe d'una manera discreta, sense cap afany de protagonisme, sense fer coses externament cridaneres i que passen desapercebuts", però que "el fet d'estar en un segon pla, no significa que la seua tasca fóra secundària als ulls de Déu, que havia pensat en ell per a una missió única, complementària i en certa manera semblant a la que havia de realitzar Maria: ser l'espòs de la Mare del Senyor i assumir la responsabilitat de ser el seu pare humà". Recorda que "quan Déu escull algú per a una missió especial mai l'obliga, sinó que demana el consentiment, posant així a prova la seua fe" i que "a Josep se li demana un acte de fe: en el moment de major desconcert de la seua vida, Déu li demana que aculla a Maria i al xiquet que ella ha concebut per obra de l'Esperit Sant". Finalment, diu que "Josep va viure una fe plena perquè tota la seua vida va ser una obediència de Déu" i demana que "aprenuem d'ell que la grandesa de la fe no es mesura per les aparences externes, sinó per l'autenticitat de l'obediència a la voluntat de Déu en la vida de cada dia".

El bisbe de Lleida, **Salvador Giménez**, diu que "constantment parlem de les qüestions importants de l'ésser humà" i que "en converses de cafè, escoltant una conferència o llegint un llibre afloren les preguntes vitals de cada persona". Afirmar que "posem sovint a debat els plantejaments sobre la fe, la religió, l'Església o la coherència de la vida cristiana" i que "això, als creients, ens obliga a donar raó del que sustenta la nostra vida, a purificar les nostres motivacions, a repensar o demanar disculpes per les nostres limitacions o incoherències i a tractar d'anunciar amb goig la nostra fe". Manifesta que "per a molta gent que coneixem o que ens trobem pel carrer la fe és una qüestió fonamental" i que "se la prenen molt seriosament, s'esforcen per adherir-se a Jesucrist, es lamenten de les seves pròpies incorreccions i els agrada ser tractats sense cap mena de discriminació", així com que "la fe els ha enriquit la seva vida, que es concreta en un gran servei als altres, sobretot als qui més sofreixen i tenen necessitat d'atenció". Expressa que "creure és un acte autènticament humà", que "no és contrari ni a la llibertat ni a la intel·ligència de la persona posar la confiança en Déu i adherir-se a les veritats revelades per Ell" i que "creure és també un acte eclesial". Diu que "volem manifestar la nostra joia per aquest suport fonamental que ens impulsa a ser solidaris amb els qui més sofreixen i que trobem al llarg de la nostra vida. Finalment, diu que la fe "no és una característica de persones febles o incultes", que "no està reservada només per a determinades èpoques o moments de la nostra vida" i que "ens acompanya sempre, ens fa viure alegres i esperançats i augmenta la nostra caritat".

El bisbe de Girona, **Francesc Pardo**, diu que "de la preocupació a la transfiguració" "va ser l'experiència de tres deixebles de Jesús" i "pot esdevenir també la nostra pròpia experiència en la vida". Afirmar que "el fet de la

transfiguració, que significa «més enllà de la figura», s'esdevé en un moment de gran preocupació per a aquells deixebles del mestre”, ja que “Jesús els comunica que al final haurà de sofrir molt, que serà rebutjat pels líders religiosos del seu poble, que morirà i que ressuscitarà”. Recorda que “tot seguit, en companyia dels apòstols més íntims, Jesús puja a una muntanya alta i allà es produeix la transfiguració” i que “per uns moments apareix amb tota claredat i lluminositat tota la veritat sobre Jesús, en companyia de Moisès i d’Elies” i “s’anticipa la glòria de la Pasqua en l’inici del camí cap a la creu”. Manifesta que “nosaltres seguim Jesús, l’hem d’escoltar, però també necessitem viure i descobrir en qui creiem en el camí fosc i dur de la vida cristiana” i que “tenim necessitat de moments de transfiguració”. Expressa que “ara vivim moments de goig i dolors, de pors”, que “portem a sobre els problemes, i el camí cristià sovint també se’ns fa difícil” i que “també tenim Jesús, que se’ns fa present per mitjà de signes humans, l’Església –la parròquia–, els sagraments, la pregària, les persones...” i que “precisament per això necessitem moments de transfiguració”, moments com “la pregària personal i de tots junts”, “l’Eucaristia”, “una conversa a fons amb algú que ens escolta i ens ajuda a veure-hi més clar”, “fer-se proper per acompanyar, servir, sostenir en situacions doloroses”... Finalment, diu que “per això la veu del Pare ens indica com podem viure ja la glòria de la salvació en la duresa del camí, escoltant Jesús i fent-n’hi cas”.

El bisbe de Solsona, **Xavier Novell**, recorda que mai ha deixat de denunciar “el genocidi més greu i terrible de la nostra humanitat: l’avortament”, que ha mirat de no quedar-se inactiu i ha promogut petites iniciatives per “ajudar les embarassades pressionades per la família, els metges o les circumstàncies socioeconòmiques a avortar”, que ha maldat per “facilitar la guarició de les que han comès aquest gravíssim pecat perquè Déu té poder per restaurar la destrucció interior que provoca l’avortament i que maliciosament la nostra societat silencia” i que també va impulsar “un signe a favor de les famílies generoses amb la vida”. Afirmar que “sempre hem de pregar per les embarassades”, però que la iniciativa “40 dies per la vida” ens mostra que quan és tot un poble el que prega i dejuna i els seus joves ho fan davant dels centres sanitaris on es practiquen avortaments, succeeixen miracles”. Expressa que “40 dies per la vida” s’inspira en els nombrosos exemples bíblics en què Déu s’ha valgut de quarantenes de conversió per transformar la història”. Finalment, diu que “aquesta quaresma tota la nostra diòcesi ha de pregar per la vida dels nonats” i que “hem de pregar perquè els nostres joves creixin en l’amor veritable, siguin responsables dels seus actes, també quan s’equivoquen” i demana que “preguem i dejunem amb fervor per la fi de l’avortament al nostre país”.

Poden trobar les glosses senceres al [web de la Conferència Episcopal Tarraconense](#) i a la pàgina web de cada diòcesi.